

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 27 april 2011 in zaak nr. 10/7554 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 9 september 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 2 februari 2010 heeft de staatssecretaris, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar opnieuw ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 april 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.

2. De Afdeling overweegt ambtshalve als volgt.

3. De minister heeft het door de vreemdeling tegen het besluit van 9 september 2008 gemaakte bezwaar eerder bij besluit van 27 februari 2009 ongegrond verklaard. De rechtbank heeft bij uitspraak van 17 december 2009 in zaak nr. 09/9753 het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit van 27 februari 2009 vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het door de vreemdeling gemaakte bezwaar neemt.

3.1. Bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 januari 2010, heeft de vreemdeling hoger beroep ingesteld tegen voormelde uitspraak van 17 december 2009.

Bij besluit van 2 februari 2010 heeft de minister opnieuw op het door de vreemdeling tegen het besluit van 9 september 2008 gemaakte bezwaar beslist. Dit besluit is een besluit als bedoeld in artikel 6:18, eerste lid, van de Awb, zodat voormeld hoger beroep, gelet op artikel 6:19, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 6:24 van de Awb, geacht wordt mede een beroep tegen dit besluit te omvatten.

4. Uit hetgeen hiervoor onder 3.1 is overwogen, vloeit voort dat de rechtbank niet bevoegd was te beslissen op het bij haar door de vreemdeling tegen het besluit van 2 februari 2010 ingestelde beroep en

dat zij dat beroep had dienen door te zenden naar de Afdeling. Reeds hierom is het hoger beroep kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient wegens strijd met artikel 6:19, eerste lid, van de Awb te worden vernietigd. De grieven behoeven geen bespreking.

Voorts zal het besluit van 2 februari 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen door de vreemdeling voorgedragen beroepsgronden.

5. De vreemdeling betoogt dat de rechtbank in de uitspraak van 17 december 2009 ten onrechte heeft overwogen dat de minister zich in het besluit van 27 februari 2009 in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat in dit geval geen toepassing wordt gegeven aan artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000), dat hij daartegen in hoger beroep is gekomen en dat de minister zich in het besluit van 2 februari 2010 ten onrechte heeft beperkt tot het verrichten van een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

5.1. De vreemdeling heeft in het door hem tegen de uitspraak van 17 december 2009 ingestelde hoger beroep aangevoerd dat uit het dossier, waaronder een door hem overgelegde brief van een psychiater van 21 september 2009, blijkt dat hij is getraumatiseerd door zijn ervaringen in Sri Lanka en dat de rechtbank gelet hierop ten onrechte heeft overwogen dat de minister in redelijkheid heeft kunnen afzien van toepassing van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

Bij uitspraak van 22 maart 2010 in zaak nr. 201000707/1/V3 heeft de Afdeling de uitspraak van 17 december 2009 bevestigd, zonder verbetering van de gronden waarop die uitspraak berust. Hieruit vloeit voort dat de minister zich in het besluit van 2 februari 2010 terecht heeft beperkt tot het alsnog verrichten van een kenbare op de concrete zaak toegespitste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Zodanige afweging was, zoals de rechtbank bij haar uitspraak van 17 december 2009 heeft geoordeeld, in het besluit van 27 februari 2009 ten onrechte achterwege gebleven.

5.2. De beroepsgrond faalt.

6. De vreemdeling betoogt voorts dat de minister in het besluit van 2 februari 2010 ten onrechte zijn standpunt heeft gehandhaafd dat niet is gebleken van een objectieve belemmering om familie- en gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen.

6.1. De minister heeft aan zijn standpunt dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat voormelde belemmering aanwezig is, het volgende ten grondslag gelegd. Aan de echtgenote van de vreemdeling en hun twee kinderen is weliswaar krachtens de Regeling afwikkeling nalatenschap Vreemdelingenwet (oud) (hierna: de Regeling) een verblijfsvergunning verleend, maar daaruit blijkt niet dat van hen niet kan worden verlangd de vreemdeling naar Sri Lanka te volgen. De echtgenote en de kinderen zijn nog immer in bezit van de Srilankaanse nationaliteit. Nu

de vreemdeling te kennen heeft gegeven thuis Tamil te spreken, mag worden aangenomen dat ook de kinderen die taal machtig zijn. Niet valt in te zien dat de kinderen niet in Sri Lanka kunnen verblijven. In dat land zijn ook nog familieleden van de vreemdeling woonachtig. De vreemdeling en de echtgenote hebben lange tijd in Sri Lanka verbleven, zodat te verwachten valt dat zij het sociale leven daar weer kunnen oppakken. De stelling van de vreemdeling dat de weigering hem vrij te stellen van het zogeheten mvv-vereiste er toe zal leiden dat hij permanent van zijn gezin gescheiden zal worden, gaat volgens de minister niet op. De echtgenote heeft in Sri Lanka een universitaire opleiding genoten, zodat kan worden verwacht dat zij aan het inkomensvereiste kan voldoen, aldus de minister.

6.2. Dat, naar gesteld, verschillende familieleden van de vreemdeling en die van de echtgenote door de oorlogssituatie in Sri Lanka op uiteenlopende wijzen zijn getroffen, levert voor hem geen objectieve belemmering op om het gezinsleven in dat land uit te oefenen. Zodanige belemmering heeft hij met de verwijzing naar informatie van het UK Home Office van 23 augustus 2009 betreffende de behandeling van Tamils op het vliegveld van Colombo evenmin aannemelijk gemaakt. Ook zijn stellingen dat zijn kinderen geen Tamil kunnen spreken en schrijven en dat de echtgenote en de oudste zoon niet in bezit zijn van een nationale identiteitskaart zijn daartoe onvoldoende. Verder heeft de vreemdeling met de enkele stelling dat de echtgenote slechts 28 uur per week zal kunnen gaan werken, niet aannemelijk gemaakt dat zij niet aan het inkomensvereiste zal kunnen voldoen.

Anders dan de vreemdeling voorts aanvoert, heeft de minister hem in het kader van de beoordeling van de verenigbaarheid van zijn besluit met artikel 8 van het EVRM in het besluit van 2 februari 2010 terecht tegengeworpen dat hij, gelet op de door hem gepleegde misdrijven, door eigen toedoen geen aanbod krachtens de Regeling heeft gekregen. Dat die misdrijven, naar gesteld, verband houden met alcoholmisbruik als gevolg van een posttraumatische stressstoornis, doet daaraan niet af, omdat deze stelling in de strafrechtelijke procedure naar voren had kunnen en moeten worden gebracht en de minister terecht van de juistheid van het desbetreffende vonnis is uitgegaan. Evenzeer heeft de minister in dit kader terecht in aanmerking genomen dat de vreemdeling geen pogingen heeft ondernomen om een geldig Srilankaans paspoort te verkrijgen, omdat, zoals de minister heeft opgemerkt, uit hetgeen de vreemdeling heeft overgelegd niet blijkt dat hij al het mogelijke heeft gedaan om een geldig reisdocument te verkrijgen.

Gelet op het voorgaande heeft de minister zijn hiervoor onder 6 vermelde standpunt terecht gehandhaafd.

6.3. De beroepsgrond faalt.

7. Het beroep is ongegrond.

8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 27 april 2011 in zaak nr. 10/7554;
- III. verklaart het tegen het besluit van 2 februari 2010 ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.E. van der Vlis, ambtenaar van staat.

w.g. Troostwijk
voorzitter

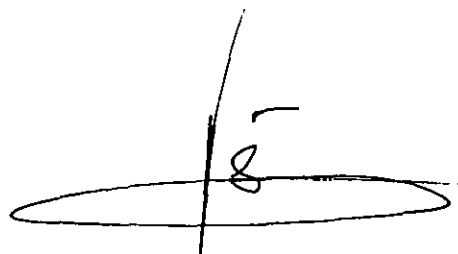
w.g. Van der Vlis
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 oktober 2012

382-636.

Verzonden: 22 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser